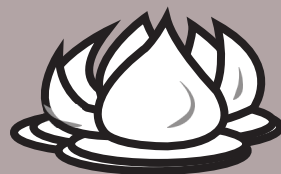

Десять
Одвічних
Вчителів

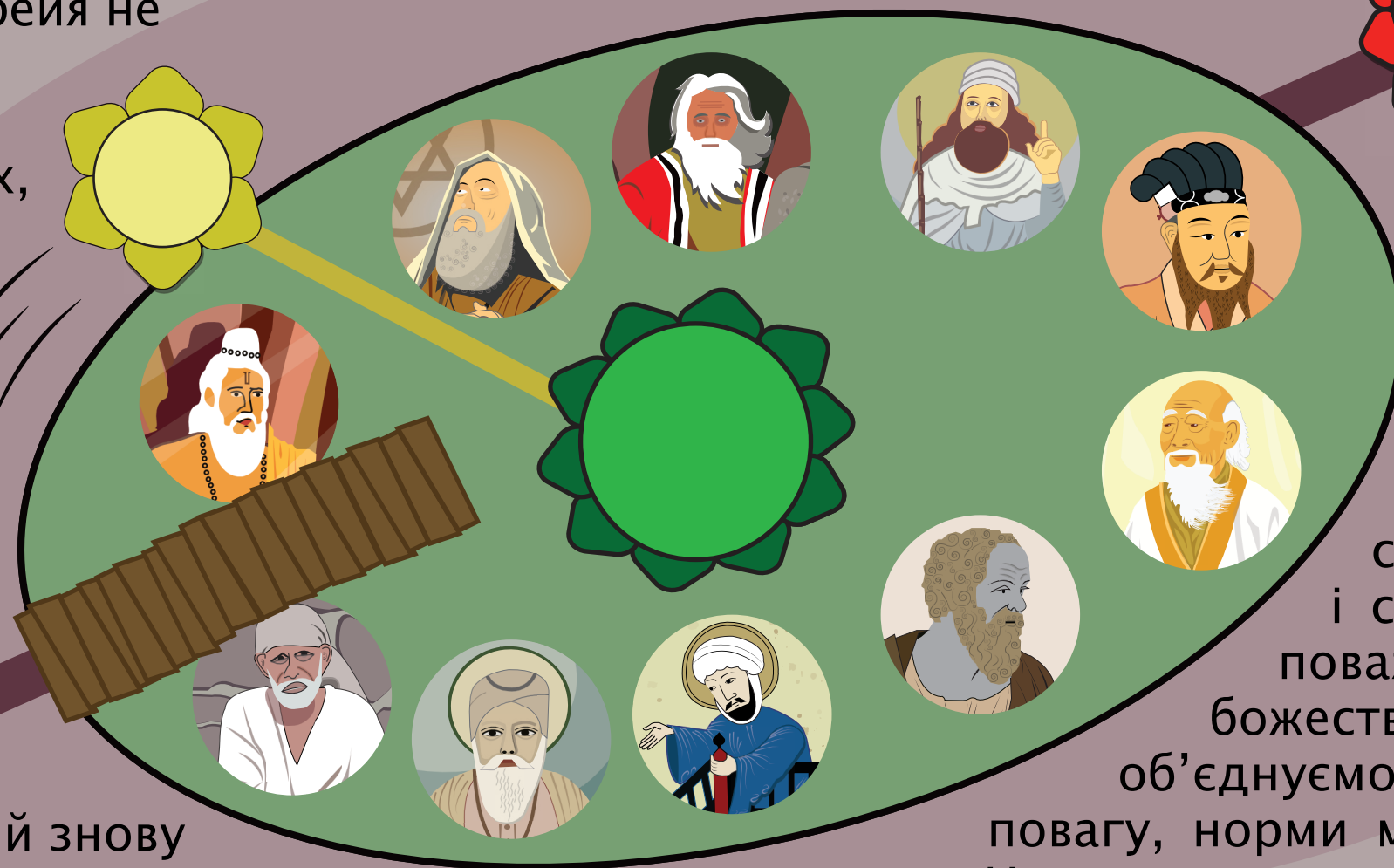
Rafael Sol

Присвячене Шрі Матаджі

Шрі Аді Гуру Даттатрейя не раз приходив в цей світ. Десять разів, в різних перевтіленнях, Він приходив щоб змінити напрям розвитку людства й повернути його знову на шлях рівноваги, доброчинності та духовності.

Знову й знову
Він доводив, що
слідування цінностям дхарми – це шлях
духовного сходження для людських істот.

Ми повинні перетнути перший етап подорожі – Океан ілюзій – медитацією й неприв'язаністю. Тоді ми стаємо своїм власним вчителем і своїм власним учнем. Коли ми поважаємо дхарму – взірці божественної поведінки, ми об'єднуємо принципи громадянства, повагу, норми моральної поведінки та етику. Це те, що робить нас хорошим другом, хорошою дитиною й хорошим батьком.

Раджа Джанака

Король Джанака жив приблизно 5000 років до Різдва Христового, як Король у Мітхалі (зараз Джанакпур). Він був великим вченим і просвітленою людиною. Він був батьком Шрі Сіти – дружини Шрі Рами.

Одного разу Король Раджа Джанака направив послання до свого народу: "Якщо існує великий святий, чи то багатий, чи бідний, чи то освічений, чи ні, і якщо він зможе навчити мене Знанням мого власного Духу, хай він стане моїм Вчителем. Інакше я не хочу його бачити".

Всі вчені того часу були налякані цими словами, окрім молодого чоловіка на ім'я Аштавакра, який пішов безпосередньо до короля. Аштавакра сказав королю: "Передусім нумо підемо до лісу, на чисте місце. Потім слухайте лише мене, навіть не думаючи про це".

Отже, вони пішли поодиночі до лісу, і там Король Джанака сів на землю біля свого коня й залишався

мовчазним, його очі були заплющені, він не рухався. Він не поворухнувся навіть тоді, коли його службовці й міністри прийшли кликати його. Він поворухнувся лише тоді, коли Аштавакра покликав його.

Аштавакра сказав йому: "Багато людей приходило. Чому ти не відповів на їхні поклики?" Король сказав: "Думки, слова та вчинки існують в моїй голові, та я пообіцяв не думати. Тому, перед тим, як я зможу використати мою голову, я очікую на твій дозвіл. Які повноваження на використання моєї голови я маю без твого дозволу?"

Тоді Аштавакра сказав: "Ти дізнався про Дух. Це не думки у твоїй голові. Це те, що завжди з тобою, навіть коли ти не думаєш".

Другого разу молодий мудрець на ім'я Нарада спитав Короля Джанака: "Ваша величність, як це можливо, що ви неприв'язані до матеріального майна, хоча ви живете в розкоші?"

Король Джанака сказав: "Це дуже просто. Я повідаю про це тобі цього вечора. Перед тим ти повинен

супроводжувати мене всюди, тримаючи цю чашу молока. Будь уважним, не розлий жодної краплі!"

Нарада робив все, як йому було сказано, йшов слідом за королем всюди. Наприкінці дня він був насправді виснаженим. "Будь ласка, о великий Король Джанака, зараз дай відповідь на моє питання. Я не можу одночасно й супроводжувати тебе всюди, й спостерігати за цією чашею з молоком".

Тоді Король Джанака сказав: "Що ти бачив, коли супроводжував мене?"

"Нічого, окрім чаші", – відповів Нарада, – я весь час стежив, щоб не розплескати молоко". Король вигукнув: "Ти не бачив церемонії, яку проводили на мою честь? Потім танцювальний виступ? Хіба це можливо, що ти не бачив нічого?"

Нарада сказав: "Ні, мій Король. Я нічого не бачив. Я дивився на молоко".

Король Джанака відповів: "Я ніколи нічого не бачу. Я спрямовую свою увагу на мій Дух, щоб не забути мою істинну натуру, як і ти з цим молоком".

Авраам

Авраам жив між 1800 р. і 1600 р. до Різдва Христова, і виріс в Урі, Месопотамія. Ми обізнані про його життя через історії, що повідані в Біблії та в Корані.

В ті часи люди вірували в ідолів, пропонували їм жертву, й виконували різноманітні примітивні ритуали. Не зважаючи на такі вірування, з дитинства в Авраама зростала віра в єдиного Бога.

Коли він був ще зовсім молодим, шукаючи знання щодо походження Творіння, він намагався отримати пораду свого батька. Останній, хто працював в крамниці, де продавалися ідоли, прямо відповів: "Оце той ідол, хто створив світ". Авраам цьому не повірив. Він пішов запитати свого дядька, який сказав йому: "Саме Місяць та зірки створили світ". Проте Авраама це не переконало, тому що він відчував, що всемогутня Істота на небесах змогла створити світ: Яхве.

І одного дня, зрештою, Бог заговорив з ним: "Залиш твою країну, твоїх людей, будинок твого батька, та йди в країну, яку Я покажу тобі. Я створю через тебе велику націю, і Я благословлю тебе. Я возвеличу твоє ім'я і ти будеш благословенням. Я благословлю тих, хто буде славити тебе. Я прокляну тих, хто прокляне тебе. І всі народи землі будуть благословенні через тебе".

Отже, Авраам разом зі своєю дружиною і племінником Лотом пішли до обіцяної землі Ханаан (розташована в сучасному Ізраїлі). Коли період голоду був проголошений, він і його дружина пішли до Єгипту, де проживали декілька років до повернення до землі Ханаанської.

Час минав, але в Авраама і Сари все ще не було дітей. Вони вже постаріли. Тому вони вирішили найняти прислугу, Агар, яка виносила йому сина на ім'я Ізмаїл (визнаний як один із патріархів Ісламської релігії).

Проте, навіть не зважаючи на те, що вік Сари був за 80, Бог пообіцяв їм дитину, і дитина зрештою з'явилася. Син був названий Ісаак. Однак Бог піддав випробуванню віру Авраама. Він попросив принести в жертву улюбленого сина Ісаака шляхом його умертвіння, щоб засвідчити любов Авраама до Бога. Відданий Богу Авраам прийняв це до виконання. Авраам вже збирався вбити свого сина, але Ангел Божий вчасно відвів його руку. Авраам помер у віці 175 років.

Мойсей

Про життя Мойсея, який народився 1300 років до Різдва Христового, можна дознатися з Біблії. В той час у Єгипті царював фараон. Одного разу він наказав втопити в річці Ніл всіх хлопчиків віком до двох років, оскільки було провіщено, що один з них може завдати йому поразки. Щоб врятувати Мойсея, мати поклала його в маленький кошик й відправила дрейфувати течією Нілу. Але так сталося, що він був таємно врятований дочкою фараона, й виріс при королівському дворі Єгипту.

Одного дня Мойсей дізнався, що він не єгиптянин, а єврей. В той час євреї були невольниками. Мойсей вбив єгипетського вартового, коли намагався врятувати єврейського невольника. Тому він утік з Єгипту до землі Медіамської, де знайшов притулок у племені священника Джетро. Мойсей одружився з його донькою Ціппорою.

Багато років потому Мойсею явився Бог і сказав, що той обраний бути посланцем Бога для звільнення єврейського народу від неволі в Єгипті.

З того часу Мойсей мав силу відтворювати чудеса. Він звернувся до фараона та попросив його відпустити єврейських людей. Звісно, фараон відмовив Мойсею. Мойсей, щоб переконати фараона в існуванні Бога та Йоги Сили, прокляв землю Єгипту й наслав на неї десять лих.

Але фараон, який вважав себе живим богом, нічого не хотів знати. Зрештою, при десятому нещасті, він дозволив євреям залишити Єгипет.

В той час як люди добралися до Червоного моря, фараон передумав і послав військо напасти на Мойсея та євреїв. Єгипетська армія вистежила їх та заблокувала біля моря. Тоді Бог виявив свою всемогутність і дозволив Мойсею розсунути води моря, створивши прохід таким чином, щоб вся спільнота Мойсея мала змогу сухоходом перейти море.

Після відходу з Єгипту, євреї попрямували на пошук Землі Обіцяної. Мандрівка тривала близько 40 років.

Мойсей надав своїм людям довгий перелік законів, щоб допомогти їм вести здорове і моральне суспільне життя. Серед цих законів, які він отримав від Бога на горі Сінай, були й Десять Заповідей.

Мойсей помер у віці 120 років не доживши до знайдення Землі Обіцяної.

Заратуштра або Зороастр

Зороастр народився в Персії (Іран) в 630 році до Різдва Христового. Він був енергійним та кмітливим хлопцем. У віці 30 років, коли він пішов до річки напитися води та увійшов у воду, Воху Мана – Ангел Доброго Духу – з'явився перед ним і дозволив побачити Божественне світло Бога, Агура Мазда.

Зачарований побаченням, Зороастр упродовж декількох років проповідував в столиці своєї країни: існує тільки один Всюдисущий і Вічний Бог, Агура Мазда, Хто є Добро і Хто є Світло.

Але люди не прислухалися до нього, а священники жорстко відхилили його послання. Зрештою, разом з 23 прихильниками він пішов проповідувати до інших країн.

Одного разу, у віці 42 років, Зороастр почув про короля Віштаспа, який мешкав у сусідній країні й вважався мудрим і справедливим. Коли Зороастр з прихильниками прибув до королівського двору

Віштаспи, то мав аудієнцію з королем, який піддав його випробуванню: чи дійсно Зороастр був мудрецем.

"Чому ти бажаєш набути Знання?" – запитав король. Зороастр відповів: "Набути Знання – щоб засвідчити пошану Богу. Я буду медитувати, наскільки зможу, в пошуках доброчинності".

"А як ти збираєшся боротися з поганими людьми?" – запитав король. Зороастр сказав: "Існує тільки єдиний шлях подолати зло – збільшувати Добро. Існує тільки єдиний шлях усунути темряву – поширювати Світло".

Король Віштаспа забажав пізнати більше. Він запитав: "А як же Єдиний Бог збирається допомагати тобі?"

Зороастр був радий роз'яснити, як треба молитися Творцю Повелителю: "О, мудрий Повелителю, виконай бажання тих, хто справедливий, й хто щиро поважає принципи доброчинності та доброї вдачі.

Щодо мене, то я знаю, що ти завжди реагуєш на співи любові шукачів, віддаючи їм належне".

Король був переконаний та прийняв цю нову релігію Єдиного й доброзичливого Бога. З того дня Зороастр був вільним розповсюджувати своє вчення в цій, а також в сусідніх країнах. Вчення Зороастра прийшло до нас через співи, які названі "гати".

Конфуцій

Конфуцій народився в 551 році до Різдва Христового, в царстві Лу (Китай), в аристократичній, але бідній сім'ї. Коли йому було три роки, помер його батько. Мати виховала його, а з 15 років заохотила до навчання. Коли йому виповнилося 23 роки, померла мати. Це примусило його відмовитись від роботи при дворі, бо за традицією він повинен був дотримуватися скорботи упродовж трьох років. Тому він повернувся до вивчення стародавніх обрядів і текстів.

В той час корупція та війна царювали в Китаї. Щоб змінити суспільство, він вирішив викладати традиційні цінності, тому що вірив, що освіта може змінити людей. Учні почали збиратися біля нього. А коли монарх Лу пішов у вигнання, Конфуцій також покинув країну. Тільки у віці 50 років він зміг повернутися. Згодом він став міністром юстиції та радником принца Лу.

Однак цей успіх спровокував ревності й ворожість інших людей царства Лу. І у віці 56 років Конфуцій знову примусово залишив країну. Він подорожував з місця на місце, від принца до принца, але про освіту ніхто не хотів чути. Він покидав їх в супроводі своїх учнів.

День за днем він удосконалював своє вчення. Конфуцій був зразком чесної людини. Він говорив: "Чесна людина – це не святий. Святі народилися й залишаються святими, в той час як чесна людина стає чесною навчанням і самодисципліною. Людина високої якості вдосконалює свою освіту споглядаючи традиційні ритуали".

Також він хотів донести до людей ідею балансу, серединного шляху – для досягнення щастя. "Середина не схиляється до будь-якої крайності. Усвідомити, що є крайність – це пізнати Середину як точку рівноваги".

"Рівновага – це закон Небес. Досягнення її – правило життя чесної людини...Деякі досягають рівноваги за першим зусиллям, а іншим потрібно 100 зусиль. Дехто досягає рівноваги за 10 ударів долі, а інші – за 1000. Це правило життя, що неодмінно притаманне людині. Тому необізнаний може стати розумним, а слабкий – сильним".

"Повага до принципів певного характеру – це наближення до гармонії. А для цього, ви повинні поводитися з іншими так, як хотіли б, щоб інші поводитися з вами".

За сім днів до своєї смерті, в 479 році до Різдва Христового, він побачив застережний сон про свою смерть. Його турбота була тільки одна – що він не переконав принців. Проте пізніше його вчення мало глибокий вплив на культуру й цивілізацію в Китаї, Кореї, Японії та В'єтнамі.

Лао 3і або Лао Цзи

Лао Цзи народився приблизно 500 або 600 років до Різдва Христового в Китаї. Ким він був насправді? Ми не знаємо, але його ім'я – це як почесне звання, яке означає Шановний Учитель.

У віці 160 років, стомлений від спостереження за городянами, які живуть без поваги й моральних принципів, він покинув їх для перебування в духовній самоті на заході Китаю. Коли він проходив через браму одного маленького міста, його пізнав вартовий та негайно попросив: "О благородний Учитель, дай мені свідчення твоєї мудрості".

Лао Цзи сказав: "Той, хто знає, – не повчає, той, хто повчає, – не знає".

Тоді вартовий відповів: "Але як я буду вчитися?"

Лао Цзи сказав: "Я розповім тобі про Шлях і Чесноту, які є справжніми вчителями благородної людини. Я називаю це Дао. Але Дао, – якщо ми можемо говорити про нього, – це не Вічне Дао".

"Добре, доведи до мого розуму, як знайти мудрість", – попросив вартовий, схилиючи голову.

"Припини думати, – і це буде кінцем твоїх тривог. Чи є різниця між Так, або Ні? Чи є різниця між успіхом і невдачею? Хіба можемо ми оцінити, про що думають інші, та уникнути того, чого уникають інші?" – відповів Учитель.

"Трошки важко мені це зрозуміти. За ким я повинен йти слідом?"

Лао Цзи пояснив: "Природа не має бажань. Не маючи бажань, серце заспокоюється. В деякому розумінні все заспокоюється...Сильний вітер ніколи не триває довго, ані сильний дощ. Якщо негода триває недовго, тоді чому злигодні людей будуть тривати довго?"

"Тож, не треба любити, щоб не страждати", – зазначив вартовий.

"Ні, – сказав Лао Цзи, – співчуття – це найкраща зброя й найкращий захист. Якщо ти хочеш

встановити гармонію, тоді співчуття має оточити тебе як фортеця. Подаруйте любов замість ненависті".

Існує легендарне джерело – Дао Дзе Дзін – чудова книга про Шлях і Доброчесність. Це колекція поем, написаних класичною китайською мовою, з короткими римованими віршами.

Дао – це Абсолют, союз протилежностей, союз буття й небуття, чоловічого та жіночого принципів, світла й тіні, сили та слабкості.

Ці протилежності представлені як Інь і Ян: Інь – це те, що властиве жінкам: інтуїція, чутливість, тоді як Ян – це те, що властиве чоловікам: мужність, раціоналізм. Дао – це гармонічний союз цих двох частин.

Якщо Конфуцій мав бажання змінити суспільство через освіту, то Лао Цзи хотів щоби люди змінювалися самі. Це два погляди на те, яким чином людство повинно змінитися: зовнішній і внутрішній. Необхідно усвідомити, що універсальна жіноча енергія Дао створила світ.

Сократ

Сократ народився приблизно 470 років до Різдва Христова, біля Афін, Греція. Він походив з багатії сім'ї, і це дозволило йому вивчати філософію. Він служив в армії та брав участь у двох битвах. Сократ був дужим і сміливим, і через це входив в добірну частину солдат.

У віці 35 років він почав навчати всіх тих, хто хотів говорити з ним: на вулиці, в гімназіях, стадіонах, крамницях... Філософія для нього була способом життя. Він ходив вулицями Афін, одягнений просто, невзутий, і розмовляв з різними людьми.

"Я перебуваю серед вас, молодих і старих, та намагаюсь переконати вас, що вам не варто дбати про багатство, чи ще щось, але тільки про свої душі, щоб вони стали максимально добрими. Доброчесність не походить від багатства, проте саме від доброчесності приходить і багатство, і всі користі до людей, як в приватному, так і в суспільному житті".

Іноді він міг стояти нерухомо упродовж декількох годин. Це був його спосіб здійснення медитації на практиці, що мав назву "діалог з собою", – метод філософів Античності.

Пізніше, у віці 50 років, він одружився з Ксантиппою й вони мали трьох дітей. Оскільки його не приваблювало багатство, розкіш і комфорт, він продовжував давати лекції безкоштовно, також і для тих учнів, які мали великий достаток.

"Прагнення до володінь – причина всіх воєн, розбратів, битв. Це основа, яка бере походження через їх (людей) пристрасті. І якщо ми захоплені збільшенням скарбів, то стаємо рабами цього".

Його успіх викликав ревності тих, хто продавав свої освітні навички за дуже велику ціну. Коли йому було 70 років, троє людей судили його й висунули обвинувачення: "не визнає тих богів, які признані в державі, а впроваджує нових божеств, розбещуючи молодь". Однак їхні реальні мотиви мали політичний характер.

Його засудили до смерті – мав випити отруту під назвою болиголов. Він відмовився від допомоги своїх товаришів, які хотіли, щоб він втік.

Чому Сократ погодився з вироком? Сократ не боявся смерті, оскільки знав, що душа безсмертна.

"Душа кожного, хто відчуває сильний біль чи задоволення, вірить, що те, що викликало це інтенсивне переживання, є єдиною реальністю, коли це зовсім не так".

Він жив в праведності, й хотів померти в праведності. Він вірив, що філософія – це духовний шлях життя в гармонії та праведності.

Через кілька днів після його смерті афіняни каялися й сумували, закривалися школи і театри, – вони засуджували його обвинувачів.

Пророк Мухаммед

Мухаммед народився в 570 році в арабському місті Мекка. Він належав до однієї з великих знатних родин Хашим Бану, але сам був не дуже заможним. Мухаммед втратив свою матір, коли йому було 8 років, і далі його виховував дядько.

Він став погоничем худоби каравану. Потім, у віці 25 років він одружився з Хадіджею, багатою та старшою за нього жінкою, яка була вдовою. Вони жили щасливо 25 років, і мали шістьох дітей, але вижили лише 4 дочки. Серед них була Фатіма Захра.

Одного дня, в 610 році, коли Мухаммеду було 40 років, він отримав перше Одкровення від Архангела Гавриїла (Джибріла) в печері Хіра, де він медитував. Упродовж 25 років Бог, або Аллах, диктував йому вірші Корану.

Спершу, люди повинні були ховатися, щоб практикувати його вчення. Хадіджа була першою, хто прийняла Іслам, і перші три роки про це знали лише його родичі.

Мухаммед говорив про релігію, присвячену поклонінню єдиному Богу. Теж саме виявлено стосовно Авраама, як показано в Біблії. Дійсно, в Корані звеличують заслуги Авраама, Мойсея та Ісуса. Марію, або Маріам, мусульмани називають "Богоматір" або "Сайїдуна".

"Аллах вибрав Маріам серед всіх жінок Творіння. (Пам'ятай) ось сказали Ангели: О, Марія, воістину, Аллах обрав тебе і підніс над жінками світів", (Коран, Сура 3:42). Маріам також присвячена повна Сура 19.

Однак, уряду при владі не сподобалась ідея єдиного співчутливого Бога, бо в них предметом поклоніння були ідоли. В 619 році зі смертю свого дядька та дружини Хадіджі, Мухаммед втратив двох самих улюблених людей, які підтримували його в місті Мекка. Тому був вимушений вперше укритися, щоб не бути вбитим, й покинув місто. Згодом він повернувся до Мекки, але в 622 році мусульманам довелося емігрувати до Медини. Ця втеча, яка названа Гегіра, позначена як 0-ий рік у мусульманському календарі. Це було початком періоду війн.

У січні 630 року Пророк Мухаммед зі своєю десятитисячною армією підкорив Мекку. Мешканці міста не чинили опору. Через два роки він помер в Медині.

Мухаммед, хоча й походив від шляхетного, але бідного роду, ніколи не читав і не писав. За 40 років після його смерті, Коран був відредагований саме тою людиною, яка вбила Хазрата Алі, – який був зятем й двоюрідним братом Пророка, а також чоловіком його доньки, Фатіми Захри. Пізніше він вбив двох її синів – Хуссана й Хусейна.

"Священний Хадис" – запис висловлювань Пророка, а також Суна – щоденна практика, – є основними джерелами настанов для мусульман, окрім Корану. Вони були укладені за 150 років після смерті Пророка. Ці поради вказують як жити згідно з моральними принципами Аллаха. "Бог милосердний до тих, хто милосердний до інших" – висловлювання Пророка.

Гуру Нанак

Гуру Нанак народився в 1469 році в сучасному штаті Пенджаб, Пакистан. Дуже рано Нанак став освіченою людиною, вивчаючи санскрит і фарсі. Рано розвинена дитина, він був природним мрійником, аж до розпачу батька.

Одного разу його батько Калу попросив Нанака попрацювати на їхній землі, але натомість Нанак медитував на ланах.

"Ти лінивий, Нанак", – сказав батько. Гуру Нанак відповів: "Я не лінивий. Я зайнятий спостереженням своїх власних полів".

"Тоді де твої поля?" – запитав Калу. Гуру Нанак відповів: "Моє тіло – поле. Мій розум – орач. Доброчесність – сільськогосподарська культура. Скромність – вода для зрошення. Я посіяв в землю насіння священного імені Господа. Задоволення – борона мого поля. Покірність – огорожа. Насіння проросте й дасть хороший врожай з любов'ю та відданістю. Щасливий той дім, який отримує користь від такого врожаю".

Гуру Нанак одружився з Сулакхані, й вони мали двох синів. Він присвятив сім'ї декілька років. Згодом люди почали визнавати його божественні якості. Йому пропонували подорожувати, і надавали для цього матеріальну підтримку.

У віці 30 років він здійснив довгі подорожі в Індії та за її межами, перебував в Медині, Туреччині, Аравії. Він говорив з усіма людьми, не зважаючи на соціальне положення чи касту, та передавав послання Любові від Бога. Він розумів, що немає ні індусів, ні мусульман, а є лише люди, яких любить Бог. Це було народженням релігії сикхізм.

Одного разу учень спитав Гуру Нанака: "А про що ми мусимо насправді просити Бога, щоб наблизитися до Нього?"

Гуру Нанак відповів: "Любіть Бога, як лотос любить воду, як птах Чатак любить дощ, як жінка любить свого чоловіка. Зробіть божественне кохання пером, і зробіть своє серце письменником. Якщо ви повторюєте ім'я Бога – ви живете. Якщо ти це забудеш, ти помреш. Відкрий Йому своє серце".

Після багатьох років подорожей і проповідей Гуру Нанак зі своєю родиною оселився в Картарпурі. Він помер 22 вересня 1539 року в віці 69 років. Його вчення у вигляді збірки віршів записано в Аді Грантх – священній книзі сикхів.

Сайнатх

Народження Сайнатха – таємниця. Ніхто не знає, де і коли він народився. Чи навіть що Сайнатх – це його справжнє ім'я. Вважається, що його знайшли у віці 4 чи 5 років у селі Селу в штаті Махараштра, Індія, в 1859 році.

Приблизно в 1870 році в село Ширді прибув незнайомець віком близько 16 років, одягнений в традиційний одяг факіра та практикуючий вправи йоги. Уявіть здивування мешканців села! Спочатку вони прийняли його за дивака, який жив один і спав на підлозі. Потім Сайнатх поселився в покинутій мечеті, де він підтримував вогонь в масляній лампі, яка постійно світила. Він жив на дарунки, решту яких віддавав найбіднішим людям.

Одного разу, коли закінчилася олія в лампі, він попросив молодих людей дати йому щось.

"О, оце тут є", – сказав один з них. Але він посміявся над Сайнатхом, і дав йому лише води.

Сайнатх дуже спокійно повернувся додому. Молоді нетямущі люди пішли за ним, щоб шпигувати. Вони побачили, що він налив потрошки води у свої лампи, й ті почали осявати все навкруги. Тоді, сповнені сорому, вони зрозуміли, що Сайнатх – святий, і попросили пробачити їх. Сайнатх не засмутився, оскільки пробачити було легким для нього.

Невдовзі багато побожних людей з різних куточків країни почали приходити, щоб побачити його. Їх приваблювали дивні речі, які він робив. Вони почали звати його Ширді Саї Баба. "Саї" означає "мусульманський святий", а "Баба" означає "отець" на Хінді. Ширді – це його місцеперебування.

Хоча він ніколи й не вчився, але був обізнаний в Ісламі, Індуїзмі та знав їх священні тексти. Він був вегетаріанцем, як браміні, але носив простий одяг за мусульманським звичаєм. Він визнавав себе і браміном, і мусульманським аскетом, бо вірив в єдність релігій.

Він давав людям те, що вони просили, навіть якщо вони ніколи не поверталися, щоб знову побачити його. Він казав: "Я даю людям те, що вони бажають, щоб вони забажали те, що я насправді хочу їм дати".

Він ніколи не був жорстким, або суворим, а був надзвичайно терплячим.

"Якщо ви віддано простягнете долоні до мене, Я негайно буду з вами, вдень і вночі. Навіть, якщо я не буду фізично поруч з вами, я знаю, що ви робите по той бік семи морів. Іди куди хочеш, по всьому світу, – я буду з тобою".

Він покинув цей світ 15 жовтня 1918 року, сидячи серед своїх учнів в глибокій медитації.

